

ພຣະທຳດານເດືອນ - ເລກທີໜຶ່ງຮ້ອຍຫ້າສິບຫົກ

ການເປີດເຜີຍນິມິດສຸດທ້າຍຂອງດານເດືອນ:

ທັດສະນະແບບມິນເລດີຕຳລາມຈົງທາງຄຳພະຍາກອນສຳລັບຍຸກບັດຈຸບັນ

Jeff Pippenger

2024-03-24

ພວກເຮົາກຳລັງເລີ່ມການພິຈາລະນານິມິດສຸດທ້າຍຂອງດານເດືອນ ໂດຍນຳໃຊ້ຫຼັກການທຶກສະແດງໂດຍ Alpha ແລະ Omega, ຊຶ່ງຊັບອກວ່າ ພຣະອົງຊົງລະບຸຈຸດສິ້ນສຸດໄວ້ຄຽງຄູ່ກັບຈຸດເລີ່ມຕົ້ນສະເໝີ. ດັ່ງນັ້ນ Belteshazzar, ຜູ້ຊົງໃນຂໍ້ທ້າວຂອງນິມິດສຸດທ້າຍຂອງດານເດືອນກໍຄືດານເດືອນ, ຍ່ອມຖືກເປັນຕົວແທນໄວ້ໃນຕອນສຸດທ້າຍຂອງນິມິດດຽວກັນນັ້ນດ້ວຍ. ພວກເຮົາໄດ້ຊື້ຊັດແລ້ວວ່າ Belteshazzar ເປັນຕົວແທນປະຊາກອນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຜູ້ທີ່ເຂົ້າໃຈ "chazon," ຄືນິມິດແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນ, ດັ່ງທີ່ຄຳວ່າ "thing" ໃນຂໍ້ທ້າວເປັນຕົວແທນ. ນິມິດແຫ່ງປະຫວັດສາດຄຳພະຍາກອນນັ້ນຄື "seven times," ຂອງ Leviticus ບົດທີ 26 ຊຶ່ງເທົ່າກັບສອງພັນຫ້າຮ້ອຍຊາວບໍ. Belteshazzar ຍັງເຂົ້າໃຈ "vision" ໃນຂໍ້ທ້າວອີກດ້ວຍ, ຊຶ່ງຄືນິມິດ "mareh" ຂອງສອງພັນສາມຮ້ອຍບໍ, ອັນເປັນຕົວແທນແຫ່ງການບາກົດຢ່າງກະທັນຫັນຂອງພຣະຄຣິດ.

ໃນບົດທີສິບສອງ ດານເດືອນເປັນຕົວແທນຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງທູດສະຫວັນອົງທຳອິດ ແລະຍັງເປັນຕົວແທນຂອງການເຄື່ອນໄຫວຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມອີກດ້ວຍ ເພາະວ່າການເຄື່ອນໄຫວທັງສອງປະຕິບັດຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣສິບຄົນໃຫ້ສຳເລັດ. ໃນບົດທີສິບສອງນັ້ນ ມີຄວາມຈົງຢ່າງນ້ອຍຫ້າປະການທີ່ເປັນສ່ວນໜຶ່ງຂອງຂະບວນການມິນເລດີເຮດ ຊຶ່ງເປັນຕົວແທນຂອງຄວາມຈົງຕ່າງໆທີ່ຂະບວນການຂອງທູດສະຫວັນອົງທີສາມຈະຕ້ອງປະສົບ ແລະເຂົ້າໃຈເຊັ່ນກັນ. ການເຄື່ອນໄຫວທັງສອງປະຕິບັດຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣສິບຄົນໃຫ້ສຳເລັດ ແລະພົມມະຈາຣທີ່ສະຫລາດຂອງການເຄື່ອນໄຫວທັງສອງຈຳເປັນຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມຈົງທາງຄຳພະຍາກອນຂັ້ນນີ້. ການເຄື່ອນໄຫວທັງສອງຕ້ອງເຂົ້າໃຈຄວາມຈົງທາງຄຳພະຍາກອນປະການທຳອິດທີ່ມິນເລດີເຮດການນຳໃຫ້ຕະຫຼົກເຖິງ ດັ່ງທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ "ເຈດີເທົາ" ໃນ Leviticus ຊາວຫົກ. ອີກສາມປະສົບການ ແລະຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຂະໜານກັນນັ້ນ ພົບໄດ້ໃນສອງສາມຂັ້ນສຸດທ້າຍຂອງບົດນີ້.

ນັບແຕ່ເວລາທີ່ການຖວາຍບູລາເຜົາໄໝ້ເປັນປະຈຳຖືກຍົກອອກໄປ ແລະ ສົ່ງອັນຫ້າກຽດຊັງທຶນຄວາມຮ້າງເປົ່າມານັ້ນຖືກຕັ້ງຂຶ້ນ ຈະມີໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍເກົ້າສິບວັນ. ຜູ້ໃດທີ່ອິດທິນຄອຍຖ້າ ແລະ ໄປເຖິງໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າວັນ ຜູ້ນັ້ນກໍເປັນສຸກ. ແຕ່ຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າຈົນກວ່າວາລະສຸດທ້າຍຈະມາເຖິງ; ເພາະວ່າເຈົ້າຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ ແລະ ຈະຢືນຢູ່ໃນສ່ວນມໍລະດົກຂອງເຈົ້າໃນຕອນສິ້ນສຸດແຫ່ງບັນດາວັນ. Daniel 12:11-13.

ປະຊາຊົນທີ່ເຫຼືອຢູ່ຂອງພຣະເຈົ້າໃນພຣະທຳພຣະນິມິດມັກສະນະພະຍາກອນຫຼັກສາມປະການ. ພວກເຂົາຖືຮັກສາພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ, ມີຄວາມເຊື່ອແຫ່ງພຣະເຢຊູ ແລະ ຍຶດຖືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ.

ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຈົ່ງຂຽນໄວ້ວ່າ ຜູ້ທັງຫລາຍທີ່ໄດ້ຮັບເຊີນມາສູ່ງານລ້ຽງມົງຄຸນສົມຣົດຂອງພຣະເມສານ້ອຍນັ້ນ ເປັນສຸກ." ແລະທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຖ້ອຍຄຳເຫລົ່ານີ້ເປັນຖ້ອຍຄຳແທ້ຂອງພຣະເຈົ້າ." ແລະຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ລົ້ມວົງທຶນຂອງທ່ານເພື່ອນະມັດສະການທ່ານ. ແຕ່ທ່ານໄດ້ກ່າວແກ່ຂ້າພະເຈົ້າວ່າ, "ຢ່າເຮັດເຊັ່ນນັ້ນເດັດຂາດ; ຂ້ານ້ອຍເປັນຜູ້ຮັບໃຊ້ຮ່ວມກັບທ່ານ ແລະກັບພວກພື້ນຢູ່ຂອງທ່ານຜູ້ມີຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູ; ຈົ່ງນະມັດສະການພຣະເຈົ້າ;

ເພາະວ່າຄຳເພຍານຂອງພຣະເຢຊູເປັນຈິດວິນຍານແຫ່ງຄຳເພຍາກອນ." ພຣະນິມົດ 19:9, 10.

ພວກມັນເລີ່ມໄດ້ເຂົ້າໃຈຢ່າງຖືກຕ້ອງວ່າ "the daily"

ໃນພຣະທຳດານເື່ອນໝາຍເຖິງຄວາມເປັນນອກສາສະໜາ, ແລະວ່າ "ເວລາທີ່ the daily" ຖືກ "taken away" ນັ້ນ ແມ່ນປີ 508. ການປະຕິເສດຄວາມຈິງນັ້ນ ກໍແມ່ນການປະຕິເສດສິດອຳນາດຂອງ

"ຄຳເພຍານຂອງພຣະເຢຊູ" ຊຶ່ງ "ເປັນວິນຍານແຫ່ງຄຳເພຍາກອນ,"

ເພາະວ່າວິນຍານແຫ່ງຄຳເພຍາກອນໄດ້ຊີ້ບອກຢ່າງຊັດເຈນວ່າ ພວກມັນເລີ່ມໄດ້ເຂົ້າໃຈ "the daily" ຢ່າງຖືກຕ້ອງ.

"ແລ້ວຂ້າພະເຈົ້າໄດ້ເຫັນກ່ຽວກັບ 'ສົງທຶຖາວອນ' ນັ້ນວ່າ ຄຳວ່າ 'ເຄື່ອງບູຊາ'

ເປັນຄຳທີ່ບັນຍາຂອງມະນຸດໄດ້ເພີ່ມເຂົ້າມາ ແລະບໍ່ໄດ້ເປັນຂອງຕົວບົດ; ແລະພຣະເຈົ້າໄດ້ປະທານຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບມັນໃຫ້ແກ່ຜູ້ທີ່ປະກາດສຽງຮ້ອງເລື່ອງຊົ່ວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາ.

ເມື່ອຄວາມເປັນເອກະພາບຍັງດຳລົງຢູ່ ກ່ອນປີ 1844

ເກືອບທຸກຄົນກໍເປັນນຳໜຶ່ງໃຈດຽວກັນໃນຄວາມເຂົ້າໃຈທີ່ຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບ 'ສົງທຶຖາວອນ'; ແຕ່ນັບແຕ່ປີ 1844 ເປັນຕົ້ນມາ ໃນທຳມະກາງຄວາມສັບສົນ ທັດສະນະອື່ນໆ ໄດ້ຖືກຍຶດຖື

ແລະຄວາມມືດມົນກັບຄວາມສັບສົນໄດ້ຕິດຕາມມາ." Review and Herald, November 1, 1850.

ພວກ Millerites ເຂົ້າໃຈວ່າ ການຕັດສິນຂອງສາສນານອກຮີດຕໍ່ການຂຶ້ນສູ່ອຳນາດຂອງສັນຕະບາບາໃນປີ 538 ໄດ້ຖືກກຳຈັດອອກໃນປີ 508. ພວກ Millerites ຖືກຕ້ອງ, ແຕ່ຄວາມເຂົ້າໃຈຂອງເຂົາຍັງຈຳກັດ.

ປະຊາຊົນຂອງພຣະເຈົ້າໃນຍຸກສຸດທ້າຍ, ຜູ້ທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍ Belteshazzar ໃນຂັ້ນໜຶ່ງ,

ຈະເຫັນວ່າໄລຍະເວລາຈາກປີ 508 ຫາ 538 ເປັນໄລຍະເວລາພະຍາກອນ

ຊຶ່ງໄດ້ຖືກເປັນແບບໂດຍສາມສິບປີແຫ່ງການຕຽມພ້ອມໃນປະຫວັດຂອງພຣະຄຣິດ

ທີ່ນຳໜ້າກ່ອນການຮັບອຳນາດຂອງພຣະອົງໃນການຮັບບັບຕີສະມາຂອງພຣະອົງ. ພວກເຂົາຈະເຫັນດ້ວຍວ່າ

ໄລຍະເວລາພະຍາກອນນັ້ນຍັງເປັນຕົວແທນຂອງໄລຍະເວລາພະຍາກອນຈາກ 1776 ຫາ 1798,

ແລະວ່າທັງສາມໄລຍະເວລານັ້ນເປັນຕົວແທນຂອງເວລາແຫ່ງການປະທັບຕາຂອງຫນຶ່ງແສນສີໝູ່ນີ້ສີພັນ

ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນວັນທີ 11 ກັນຍາ 2001 ແລະຈະສິ້ນສຸດລົງເມື່ອກົດໝາຍວັນອາທິດທີ່ຈະມາໃນໄມ້ຊ້ານ.

ໃນບົດທຣີບີສອງ ດານເື່ອນເປັນຕົວແທນຂອງພວກມັນເລີ່ມໄດ້ ແລະ ຂອງຄວາມຈິງສຳຄັນຫ້າປະການ

ພ້ອມທັງປະສົບການ ທີ່ຈະຕ້ອງຖືກກ່າວຊ້ຳອີກໃນບັນດາຜູ້ທີ່ເປັນແທນໂດຍເບລເຕຊັດຊາ. ຄວາມຈິງ ແລະ

ປະສົບການປະການທີສາມຂອງພວກມັນເລີ່ມໄດ້ ຄື "ຄວາມເຂົ້າໃຈອັນຖືກຕ້ອງກ່ຽວກັບ

'ການຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນ,' ... ຊຶ່ງອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າໄດ້ປະທານ ...

ໃຫ້ແກ່ບັນດາຜູ້ທີ່ໄດ້ປະກາດສຽງຮ້ອງເລື່ອງຊົ່ວໂມງແຫ່ງການພິພາກສາ." ການປະຕິເສດຄວາມຈິງນັ້ນ

ກໍເທົ່າກັບການປະຕິເສດບັນດາຂໍ້ຂຽນຂອງ Ellen White, ຊຶ່ງກໍຄືພຣະວິນຍານແຫ່ງຄຳເພຍາກອນ. ຄວາມຈິງ

ແລະ ປະສົບການປະການທີສີຂອງພວກມັນເລີ່ມໄດ້ ແລະ ຂອງບັນດາຜູ້ສັງສານຂອງທູດສະຫວັນອົງທີ່ສາມ

ຄືຄຳເພຍາກອນຂອງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າປີ ຊຶ່ງໄດ້ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີທີ່ "ການຖວາຍບູຊາປະຈຳວັນ"

ຖືກຍົກອອກໄປ ຄືໃນປີ 508.

ເລີ່ມຕົ້ນໃນປີ 508, ໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າປີນຳທ່ານໄປເຖິງປີ 1843, ແຕ່ບໍ່ແມ່ນພຽງແຕ່ປີ 1843

ເທົ່ານັ້ນ, ເພາະວ່າຄຳເພຍາກອນນັ້ນໄດ້ຊີ້ໃຈໄປເຖິງວັນສຸດທ້າຍແທ້ໆຂອງປີ 1843, ເພາະມັນກ່າວວ່າ,

"ຜູ້ໃດທີ່ລື່ອຍ ແລະ ມາເຖິງຫນຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້າປີ ຜູ້ນັ້ນເປັນສຸກ." ຄຳພາສາເຮັບເຄີທີ່ເປັນວ່າ

"ມາເຖິງ," ແມ່ນ "naga," ແລະມັນຫມາຍຄວາມວ່າ "ແຕະຕ້ອງ", ຫຼື "ວາງມືໃສ່". ດັ່ງນັ້ນ

ຄຳເພຍາກອນນີ້ຈຶ່ງຫມາຍຄວາມວ່າ, "ຜູ້ໃດທີ່ລື່ອຍ ແລະ" ແຕະຕ້ອງ ຫຼື ວາງມືໃສ່ປີ 1843 ຜູ້ນັ້ນເປັນສຸກ.

ພຣະພອນແຫ່ງການຄອຍຖ້ຳໃນປະຫວັດສາດຂອງຂະບວນການມັນເລີ່ມໄດ້

ແມ່ນສຳລັບພວກພົມມະຈາຣິທີ່ສະຫລາດ ຜູ້ໄດ້ປະສົບກັບຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ

ແຕ່ໄດ້ຄອຍຖ້າມິດທິຊັກຊ້ານນັ້ນ. ເມື່ອພວກມັນເລີ່ມໄດ້ຄອຍຖ້າ “ນິມິດທິຊັກຊ້າ”
ໃນການສຳເລັດຄົບຖ້ວນຂອງຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ ແລະ ພຣະທຳຮາບາກຸກ ບົດທີສອງ,
ພວກເຂົາໄດ້ຮັບພຣະພອນ. ໃນເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້ານນັ້ນ ພວກເຂົາຈຶ່ງໄດ້ເຫັນວ່າ
ພວກເຂົາກຳລັງເຮັດໃຫ້ຄຳອຸປະມານັ້ນສຳເລັດຄົບຖ້ວນ ແລະ ໃນທຸ້ນນັ້ນຈະ “ເວົ້າ”.
ເວລາແຫ່ງການຊັກຊ້າຂອງພວກເຂົາ ແລະ ຄວາມຜິດຫວັງ ມີພື້ນຖານຢູ່ເທິງການລະບຸທີ່ຖືກຕ້ອງວ່າ
ໄລຍະສອງພັນສາມຮ້ອຍປີຈະສິ້ນສຸດລົງໃນປີ 1843, ແຕ່ໃນຄວາມເປັນຈິງ ນິມິດນັ້ນແມ່ນສຳລັບປີ 1844.
ຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຂົາມີພື້ນຖານຢູ່ເທິງປະສົບການຂອງພວກເຂົາ ອັນໄດ້ຖືກກົດໃຫ້ເກີດຂຶ້ນ ເມື່ອປີ
1843 ສິ້ນສຸດລົງໂດຍບໍ່ມີການສະເດັດກັບຄືນມາຂອງພຣະຄຣິດ. ຄວາມຜິດຫວັງຂອງພວກເຂົາ ແລະ
ພຣະພອນທີ່ໄດ້ປະກາດແກ່ຜູ້ທີ່ຈາກນັ້ນເລືອກທີ່ຈະຄອຍຖ້າ
ລ້ວນແຕ່ມີພື້ນຖານຢູ່ເທິງວັນສຸດທ້າຍທຸກສິດຂອງປີ 1843, ຊຶ່ງ “ແຕ່ຕ້ອງ” ຫຼື “ມາເຖິງ” 1844.

ປະສົບການແຫ່ງຄວາມຜິດຫວັງຄັ້ງທຳອິດ
ໃນຖານະເປັນການສຳເລັດຄົບຖ້ວນຂອງຄຳອຸປະມາເລື່ອງພົມມະຈາຣີສິບຄົນ ໄດ້ຖືກເຂົ້າໃຈ ແລະ
ຖືກທຳຊ້າອີກໃນບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກແທນດ້ວຍ Belteshazzar. ຄວາມຈິງຂັບຫ້າ ແລະ
ປະສົບການທີ່ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກແທນດ້ວຍ Belteshazzar ຈະຮັບຮູ້ຄືວ່າໃນ “ຕອນສຸດທ້າຍຂອງບັນດາວັນ”
Daniel ຈະ “ຍືນຢູ່ໃນສ່ວນຂອງຕົນ”.

“ດານເຮັດໄດ້ຍືນຢູ່ໃນສ່ວນຂອງຕົນນັບຕັ້ງແຕ່ຕາປະທັບໄດ້ຖືກເປີດອອກ
ແລະແສງແຫ່ງຄວາມຈິງໄດ້ສ້າງແສງເຫນືອນນິມິດທັງຫຼາຍຂອງລາວ. ລາວຍືນຢູ່ໃນສ່ວນຂອງຕົນ
ໂດຍນຳສະເໜີຄຳພະຍານທີ່ຈະຕ້ອງຖືກເຂົ້າໃຈໃນຕອນປາຍຂອງບັນດາວັນ.” Sermons and Talks,
volume 1, 225, 226.

ພວກມັນເລີ່ມໄດ້ປະສົບກັບຂະບວນການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ ທີ່ສຳເລັດຜົນໂດຍການເພີ່ມຂຶ້ນແຫ່ງຄວາມຮູ້
ຊຶ່ງມາຈາກພຣະທຳດານເຮັດ ເມື່ອພຣະທຳນັ້ນໄດ້ຖືກເປີດອອກໃນປີ 1798.
ບັນດາຜູ້ທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເບນເທຊັດຊາຣ໌ ຈະປະສົບກັບຂະບວນການຊຳລະໃຫ້ບໍລິສຸດ
ທີ່ສຳເລັດຜົນໂດຍການເພີ່ມຂຶ້ນແຫ່ງຄວາມຮູ້ ຊຶ່ງມາຈາກພຣະທຳດານເຮັດ
ເມື່ອພຣະທຳນັ້ນໄດ້ຖືກເປີດອອກໃນປີ 1989. ພວກເຂົາຈະເຂົ້າໃຈດ້ວຍວ່າ
ພຣະທຳດານເຮັດມີຈຸດປະສົງເພື່ອໃນການປະທັບຕາຄົນໜຶ່ງແສນສີໝືນສີພັນ.

“ເມື່ອພຣະເຈົ້າປະທານພາລະກົດເພື່ອສອນໜຶ່ງໃຫ້ແກ່ມະນຸດຄົນໃດຄົນໜຶ່ງໃຫ້ເຮັດ,
ຜູ້ນັ້ນຕ້ອງຍືນຢູ່ໃນສ່ວນແລະຕຳແໜ່ງຂອງຕົນ ດັ່ງທີ່ດານເຮັດໄດ້ກະທຳ,
ພ້ອມທີ່ຈະຕອບສະໜອງຕໍ່ການຊົງເອີ້ນຂອງພຣະເຈົ້າ, ພ້ອມທີ່ຈະກະທຳໃຫ້ຈຸດປະສົງຂອງພຣະອົງສຳເລັດ.”
Manuscript Releases, volume 6, 108.

ໃນຖານະເປັນຊາວລາໂອດິເຊຍໃນອະດີດ ຜູ້ທີ່ຖືກເປັນຕົວແທນໂດຍເບນເທຊັດຊາ ຈະຮັບຮູ້ວ່າ
ການຟື້ນຟູຄັ້ງສຸດທ້າຍໄດ້ສຳເລັດລົງໂດຍຜ່ານພຣະທຳດານເຮັດແລະພຣະນິມິດ ຊຶ່ງເປັນພຣະຄຳເພື່ອມຸ້ງດຽວກັນ.

“ເມື່ອພຣະທຳດານເຮັດ ແລະ ພຣະນິມິດໄດ້ຖືກເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນ,
ຜູ້ເຊື່ອທັງຫຼາຍຈະມີປະສົບການທາງສາສະໜາທີ່ແຕກຕ່າງອອກໄປໂດຍສົມເຊື່ອ... ສິ່ງໜຶ່ງທີ່ຈະຖືກເຂົ້າໃຈຢ່າງ
ແນ່ນອນຈາກການສຶກສາພຣະນິມິດກໍຄື—ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງນັ້ນ
ໃກ້ຊິດ ແລະ ແນ່ນອນ.” The Faith I Live By, 345.

ໃນຖານະທີ່ເຄີຍເປັນຊາວລາໂອດິເຊຍມາກ່ອນ,
ພວກເຂົາຈະໄດ້ຕະຫຼົກເຖິງສະພາບແວດລ້ອມໂອດິເຊຍຂອງຕົນ, ແລະຕະຫຼົກວ່າໃນຝ່າຍວິນຍານນັ້ນ
ພວກເຂົາຕາຍສະເໝືອນດັ່ງຮ່ອມພູແຫ່ງກະດູກແຫ້ງ;
ແລະເພື່ອຕອບສະໜອງຕໍ່ຄຳພະຍານອັນກົງໄປກົງມາກ່ຽວກັບສະພາບອັນຕາຍແລະຫຼົງຫາຍຂອງພວກເຂົາ,

ພວກເຂົາຈະຕະຫຼັກເຫັນຄວາມຈຳເປັນທີ່ຕ້ອງມີຊີວິດ ເປັນບຸລິມະສິດອັນດັບທຳອິດ.

“ການຟື້ນຟູແຫ່ງຄວາມເປັນພະເຈົ້າແທ້ທຳມະຊາດຂອງພວກເຮົາ
ແມ່ນຄວາມຈຳເປັນທີ່ຍິ່ງໃຫຍ່ແລະເລັກນ້ອຍກວ່າໃນບັນດາຄວາມຈຳເປັນທັງປວງຂອງພວກເຮົາ.
ການສະແຫວງຫາສິ່ງນິຍົມເປັນພາລະກິດອັນດັບທຳອິດຂອງພວກເຮົາ.” Selected Messages, book
1, 121.

ຄຳສັນຍາໃນພຣະຄຳພີແມ່ນວ່າ ຜູ້ໃດກໍຕາມທີ່ສະແຫວງຫາ ຜູ້ນັ້ນຈະພົບ,
ແລະຈາກນັ້ນພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຈະຊົງນຳພາເຂົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈວ່າ ເປັນພຣະທຳດານເຢືອນ ແລະ ພຣະນິມິດ
ທີ່ກົດໃຫ້ເກີດການຟື້ນຟູຜ່າຍຈົດວິນຍານອັນຈຳເປັນ.

“ເມື່ອພວກເຮົາໃນຖານະເປັນຊົນຊາດໜຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າ ໜັງສືໄຟນັ້ນມີຄວາມໝາຍຕໍ່ພວກເຮົາຢ່າງໃດ
ການຟື້ນຟູອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະປາກົດຂຶ້ນທຳມະຊາດຂອງພວກເຮົາ.” Testimonies to Ministers, 113.

ຕອນທ້າຍຂອງນິມິດສຸດທ້າຍຂອງດານຽນ ດັ່ງທີ່ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນບົດທຣີບິສອງ
ໄດ້ຊີ້ບອກເຖິງປະສົບການທີ່ກົດໃຫ້ເກີດປະຊາຊົນແຫ່ງພັນທະສັນຍາຂອງພຣະເຈົ້າໃນວັນສຸດທ້າຍ
ດັ່ງທີ່ຖືກແທນຄຳໂດຍເບນເທລັດຊາ ໃນຂໍ້ທຳອິດຂອງນິມິດສຸດທ້າຍ. ໃນທຶນນີ້ ດານຽນ
ຜູ້ຖືກແທນຄຳເປັນເບນເທລັດຊາ ເຂົ້າໃຈທັງນິມິດພາຍໃນຂອງສອງພັນສາມຮ້ອຍປີ
ແລະນິມິດພາຍນອກຂອງສອງພັນຫ້ຮ້ອຍຊາວບີ. ລາວເຂົ້າໃຈ “ສິ່ງນັ້ນ” ແລະ “ນິມິດ.” ລາວເຂົ້າໃຈນິມິດ
chazon ແລະນິມິດ mareh. ລາວເຂົ້າໃຈທັງການຢຽບຢູ່ສະຖານບໍລິສຸດແລະກອງທັບລົງ
ແລະການຟື້ນຟູສະຖານບໍລິສຸດແລະກອງທັບ. ລາວເຂົ້າໃຈທັງນິມິດແຫ່ງແມ່ນ້ຳ Ulai ແລະ Hiddekel.

ພວກເຮົາຈະສືບຕໍ່ການສຶກສານີ້ໃນບົດຄວາມຖັດໄປ.

“ຈຳເປັນຢ່າງຍິ່ງທີ່ຈະສຶກສາພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າຢ່າງໃກ້ຊິດຍິ່ງຂຶ້ນ; ໂດຍພຶດຕະ
ຄວນໃຫ້ຄວາມເອົາໃຈໃສ່ແກ່ພຣະທຳດານເຢືອນ ແລະ ພຣະນິມິດ
ຢ່າງບໍ່ເຄື່ອມມີກ່ອນໃນປະຫວັດຂອງພັນທະກິດຂອງພວກເຮົາ. ໃນບາງປະເດັນ
ພວກເຮົາອາດຈະມີສິ່ງທີ່ກ່ຽວເຖິງໜ້ອຍລົງ ກ່ຽວກັບອຳນາດໂຣມັນ ແລະ ສັນຕະປາປາ;
ແຕ່ພວກເຮົາຄວນເອົາຄວາມສົນໃຈໄປຫາສິ່ງທີ່ພວກສາດສະດາ ແລະ
ອັກຄະສາວົກໄດ້ຂຽນໄວ້ພາຍໃຕ້ການດົນໃຈຂອງພຣະວິນຍານບໍລິສຸດຂອງພຣະເຈົ້າ.
ພຣະວິນຍານບໍລິສຸດໄດ້ຊົງຈັດຮູບແບບຂອງເຫດການທັງໃນການປະທານຄຳພະຍາກອນ ແລະ
ໃນເຫດການທີ່ຖືກພັນລະນາ ໃນລັກສະນະທີ່ສອນວ່າ ຕົວແທນມະນຸດຈະຕ້ອງຖືກປົດບັງຈາກສາຍຕາ,
ຊ່ອນໄວ້ໃນພຣະຄຣິດ, ແລະ ວ່າອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າແຫ່ງສະຫວັນ ແລະ ພຣະບັນຍັດຂອງພຣະອົງ
ຈະຕ້ອງໄດ້ຮັບການຍົກຊູຂຶ້ນ. ຈົ່ງອ່ານພຣະທຳດານເຢືອນ. ຈົ່ງທົບທວນ, ທີ່ລະປະເດັນ,
ປະຫວັດຂອງບັນດາອານາຈັກທີ່ໄດ້ຖືກນຳສະເໜີໄວ້ໃນນັ້ນ. ຈົ່ງພິຈາລະນາບັນດານັກການເມືອງ,
ສະພາຕ່າງໆ, ກອງທັບອັນຊົງອຳນາດ, ແລະ
ຈົ່ງເຫັນວ່າພຣະເຈົ້າໄດ້ຊົງກະທຳການຢ່າງໃດເພື່ອຖອມຄວາມຈອງຫອງຂອງມະນຸດລົງ ແລະ
ເຮັດໃຫ້ສະຫງ່າລາສີຂອງມະນຸດລົງໄປສູ່ຜົງທຸລະ...”

“ແສງສະຫວ່າງທີ່ດານເຢືອນໄດ້ຮັບຈາກພຣະເຈົ້ານັ້ນ ຊົງປະທານໃຫ້ໂດຍພຶດຕະສຳລັບວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້.
ນິມິດທີ່ທຳນຳໄດ້ເຫັນຢູ່ແຄມແມ່ນ້ຳອູໄລ ແລະ ຮີດເດເກນ, ອັນເປັນແມ່ນ້ຳໃຫຍ່ທີ່ຫຼາຍແຫ່ງຊຶນຳ,
ບັນດານັກລົງຢູ່ໃນຂະບວນການແຫ່ງການສຳເລັດຕາມນັ້ນ,
ແລະເຫດການທັງປວງທີ່ໄດ້ຖືກພະຍາກອນໄວ້ຈະເກີດຂຶ້ນໃນບໍ່ຊ້າ.”

“ຈົ່ງພິຈາລະນາສະພາບການຂອງຊາດຢິວ ໃນເວລາທີ່ຄຳພະຍາກອນຂອງດານເຢືອນໄດ້ຖືກປະທານໃຫ້.

“ຂ້າພວກເຮົາໃຫ້ໄວລາຫຼາຍຂຶ້ນແກ່ການສຶກສາພຣະຄຳພີ.
ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈພຣະຄຳນັ້ນຢ່າງທີ່ພວກເຮົາຄວນຈະເຂົ້າໃຈ.
ໜັງສືພຣະນິມິດເປີດຂຶ້ນດ້ວຍຄຳກ່າວຊັບແກ່ພວກເຮົາໃຫ້ເຂົ້າໃຈຄຳສອນທີ່ມັນບັນຈຸຢູ່. ‘ຜູ້ໃດທີ່ອ່ານ ແລະ
ບັນດາຜູ້ທີ່ຟັງຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນີ້ກໍເປັນສຸກ,’ ພຣະເຈົ້າຊົງປະກາດ,
‘ແລະຮັກສາສິ່ງທັງປວງທີ່ໄດ້ຂຽນໄວ້ໃນນັ້ນ: ເພາະວ່າໄວລານັ້ນໃກ້ເຂົ້າມາແລ້ວ.’
ເມື່ອພວກເຮົາໃນຖານະເປັນຊົນຊາດໜຶ່ງເຂົ້າໃຈວ່າໜັງສືນີ້ມີຄວາມໝາຍຢ່າງໃດສຳລັບພວກເຮົາ
ການພົ້ນຟູອັນຍິ່ງໃຫຍ່ຈະປາກົດຂຶ້ນໃນທຳມະກາງພວກເຮົາ.
ພວກເຮົາຍັງບໍ່ເຂົ້າໃຈບົດຮຽນທີ່ມັນສອນຢ່າງຄົບຖ້ວນ ເຖິງແມ່ນວ່າໄດ້ມີຄຳກ່າວຊັບແກ່ພວກເຮົາໃຫ້ຄົ້ນຫາ
ແລະ ສຶກສາມັນກໍຕາມ.”

“ໃນອະດີດ ພວກຄູອາຈານໄດ້ປະກາດວ່າ ພຣະທຳດານເຢືອນ ແລະ ພຣະນິມິດ
ເປັນພຣະຄຳພີທີ່ຖືກປິດຜະນຶກໄວ້, ແລະ ປະຊາຊົນກໍໄດ້ຫັນໜ້າຈາກພຣະທຳເຫຼົ່ານັ້ນ.
ຜ້າຄຸມທີ່ຄວາມລັບອັນປາກົດຂອງມັນໄດ້ກັນຫຼາຍຄົນບໍ່ໃຫ້ຍົກມັນຂຶ້ນນັ້ນ,
ພຣະຫັດຂອງພຣະເຈົ້າເອງໄດ້ຊັກມັນອອກຈາກພາກສ່ວນເຫຼົ່ານີ້ແຫ່ງພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະອົງ.
ແມ່ນແຕ່ຊື່ ‘ພຣະນິມິດ’ ເອງກໍຂັດແຍ້ງກັບຖ້ອຍຄຳທີ່ວ່າ ມັນເປັນພຣະຄຳພີທີ່ຖືກປິດຜະນຶກ. ‘ພຣະນິມິດ’
ຫມາຍຄວາມວ່າ ບາງສິ່ງທີ່ສຳຄັນໄດ້ຖືກເປີດເຜີຍ.
ຄວາມຈິງທັງຫຼາຍໃນພຣະທຳເຫຼົ່ານີ້ໄດ້ຖືກກ່າວເຖິງແກ່ຜູ້ທີ່ດຳລົງຊີວິດໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້.
ພວກເຮົາກຳລັງຍືນຢູ່ ໂດຍທີ່ຜ້າຄຸມຖືກຍົກອອກແລ້ວ ໃນສະຖານບໍລິສຸດແຫ່ງສັກສິດ.
ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຍືນຢູ່ພາຍນອກ. ພວກເຮົາຄວນເຂົ້າໄປ, ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍຄວາມຄິດອັນປະມາດ ແລະ ບໍ່ນັບຖື,
ບໍ່ແມ່ນດ້ວຍກ້າວເດີນອັນໜຸນຫັ້ນ, ແຕ່ດ້ວຍຄວາມເຄົາລົບ ແລະ ຄວາມຢຳເກງຕໍ່ພຣະເຈົ້າ.
ພວກເຮົາກຳລັງເຂົ້າໃກ້ໄວລາ ເມື່ອຄຳພະຍາກອນໃນພຣະທຳພຣະນິມິດຈະຖືກເຮັດໃຫ້ສຳເລັດ....”

“ພວກເຮົາມີພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ ແລະ ຄຳພະຍານຂອງພຣະເຢຊູຄຣິດ
ຊົງເປັນຈິດວິນຍານແຫ່ງຄຳພະຍາກອນ. ອັນມະນີອັນລ້ຳຄ່າມີໃຫ້ພົບໄດ້ໃນພຣະວັດຈະນະຂອງພຣະເຈົ້າ.
ບັນດາຜູ້ທີ່ຄົ້ນຄວ້າພຣະວັດຈະນະນີ້ຄວນຮັກສາຈິດໃຈໃຫ້ແຈ້ງແຈງ.
ພວກເຮົາບໍ່ຄວນຕາມໃຈຄວາມຢາກອັນບໍ່ດີເບື້ອງໃນການກົນຫຼີກການດື່ມເປັນອັນຂາດ.”

“ຖ້າພວກເຮົາເຮັດດັ່ງນີ້, ສະໝອງຈະສັບສົນ; ພວກເຮົາຈະບໍ່ສາມາດທົນຕໍ່ຄວາມເຄັ່ງຕຶງຈາກການຄົ້ນຄວ້າ
ຢ່າງເລິກເຊິ່ງເພື່ອໃຫ້ຮູ້ຄວາມໝາຍຂອງສິ່ງທັງຫຼາຍທີ່ກົງໄປກັບເຫດການສຸດທ້າຍໃນປະຫວັດສາດຂອງໂ
ລານີ້.”

“ເມື່ອພຣະທຳດານເຢືອນ ແລະ ພຣະທຳພຣະນິມິດ ໄດ້ຮັບຄວາມເຂົ້າໃຈດີຂຶ້ນ,
ບັນດາຜູ້ເຊື່ອຈະມີປະສົບການທາງສາສະໜາທີ່ແຕກຕ່າງອອກໄປໂດຍສັນເຊີງ.
ພວກເຮົາຈະໄດ້ຮັບພາບເຫັນແຫ່ງປະຕູສະຫວັນທີ່ເປີດຢູ່ຢ່າງນັ້ນ ຈົນຫົວໃຈ ແລະ
ຈິດໃຈຈະຖືກປະທັບດ້ວຍພຣະລັກສະນະອັນທຸກຄົນຈຳຕ້ອງພັດທະນາ ເພື່ອຈະຮັບຮູ້ຄວາມສຸກອັນປະເສີດ
ຊົງຈະເປັນບ່າເໝັດຂອງຜູ້ທີ່ມີໃຈບໍລິສຸດ.”

“ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຈະຊົງອວຍພອນແກ່ທຸກຄົນທີ່ຈະສະແຫວງຫາດ້ວຍຄວາມຖອມຕົນ
ແລະຄວາມອ່ອນໄຫວ ເພື່ອຈະເຂົ້າໃຈສິ່ງທີ່ຖືກເປີດເຜີຍໄວ້ໃນພຣະນິມິດ.
ພຣະຄຳພີເລີ້ມນັບຕົວດ້ວຍສານະອັນຍິ່ງໃຫຍ່ແຫ່ງຄວາມອະມະຕະ ແລະເຕັມປຸງມດ້ວຍລັດສະໝີພາບ
ຈົນທຸກຄົນທີ່ອ່ານ ແລະຄົ້ນຄວ້າມັນດ້ວຍໃຈຈິງ ຈະໄດ້ຮັບພຣະພອນທີ່ມີແກ່ຜູ້
‘ທີ່ໄດ້ຍິນຖ້ອຍຄຳແຫ່ງຄຳພະຍາກອນນີ້ ແລະຮັກສາສິ່ງທັງຫຼາຍທີ່ຂຽນໄວ້ໃນນັ້ນ.’”

“ສິ່ງໜຶ່ງຈະຕ້ອງເຂົ້າໃຈຢ່າງແນ່ນອນຈາກການສຶກສາພຣະນິມິດ—ນັ້ນຄື
ຄວາມສຳພັນລະຫວ່າງພຣະເຈົ້າກັບປະຊາຊົນຂອງພຣະອົງນັ້ນໃກ້ຊິດແລະແນ່ນອນ.”

“ຄວາມເຊື່ອມໂຍງອັນອັດສະຈັນຢ່າງໜຶ່ງຖືກເຫັນລະຫວ່າງຈັກກະວານແຫ່ງສະຫວັນກັບໂລກນີ້.
ສົ່ງທັງຫຼາຍທຶກເປີດເຜີຍແກ່ດານເືອນ
ຕໍ່ມາໄດ້ຖືກເສີມໃຫ້ຄົບຖ້ວນໂດຍການເປີດເຜີຍທຶປະທານແກ່ໂຢຮັນຢູ່ເກາະປາດໂມ.
ຄຳພີທັງສອງເຫຼົ່ານີ້ຄວນຖືກສຶກສາຢ່າງລະມັດລະວັງ. ສອງເທື່ອທຶດານເືອນໄດ້ທຽມຖາມວ່າ,
ຈະອີກດົນປານໃດຈົ່ງຈະເຖິງວາລະສົ້ນສຸດແຫ່ງເວລາ?”

“ແລະຂ້ານ້ອຍໄດ້ຍິນ, ແຕ່ຂ້ານ້ອຍບໍ່ເຂົ້າໃຈ; ແລ້ວຂ້ານ້ອຍຈຶ່ງກ່າວວ່າ, ໂອ ອົງພຣະຜູ້ເປັນເຈົ້າຂອງຂ້ານ້ອຍ,
ບັນຍາຍຂອງສົ່ງເຫຼົ່ານີ້ຈະເປັນແນວໃດ? ແລະພຣະອົງຕອບວ່າ, ດານເືອນ, ຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າເຖິດ:
ເພາະວ່າຖ້ອຍຄຳເຫຼົ່ານີ້ຖືກປິດໄວ້ ແລະປະທັບຕາໄວ້ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ. ຫຼາຍຄົນຈະຖືກຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລິສຸດ,
ຖືກເຮັດໃຫ້ຂ້າວສະອາດ, ແລະຖືກທົດລອງ; ແຕ່ຄົນອະທຳຈະຍັງກະທຳຄວາມອະທຳຕໍ່ໄປ:
ແລະບໍ່ມີຜູ້ໃດໃນພວກຄົນອະທຳຈະເຂົ້າໃຈ; ແຕ່ພວກຜູ້ມີປັນຍາຈະເຂົ້າໃຈ.
ແລະນັບແຕ່ເວລາທີ່ເຄື່ອງບູຊາປະຈຳວັນຖືກຍົກເລີກໄປ,
ແລະສົ່ງໜ້າກຽດຊັງທຶນຳມາຊົງຄວາມຮ້າງເບົາຖືກຕັ້ງຂຶ້ນ, ຈະມີໜຶ່ງພັນສອງຮ້ອຍເກົ້າສິບວັນ.
ຜູ້ໃດທີ່ຄອຍຖ້ຳ ແລະໄປເຖິງໜຶ່ງພັນສາມຮ້ອຍສາມສິບຫ້ວັນ ຜູ້ນັ້ນເປັນສຸກ. ແຕ່ສ່ວນເຈົ້າ,
ຈົ່ງໄປຕາມທາງຂອງເຈົ້າຈົນເຖິງວາລະສຸດທ້າຍ: ເພາະເຈົ້າຈະໄດ້ພັກຜ່ອນ,
ແລະຈະຍືນຍົງໃນສ່ວນມະນີຂອງເຈົ້າ ໃນຕອນສົ້ນສຸດແຫ່ງບັນດາວັນ.”

“ແມ່ນສົ່ງໂຕແຫ່ງເຜົາຢູດາ ຜູ້ໄດ້ເປີດຜະນຶກໜັງສືນັ້ນ ແລະ ປະທານການເປີດເຜີຍແກ່ໂຢຮັນ
ກ່ຽວກັບສົ່ງທັງຫຼາຍທີ່ຈະເປັນໄປໃນວັນສຸດທ້າຍເຫຼົ່ານີ້.”

ດານເືອນໄດ້ຍືນຍົງໃນສ່ວນຂອງຕົນເພື່ອເປັນພະຍານຂອງຕົນ ຊຶ່ງໄດ້ຖືກຜະນຶກໄວ້ຈົນເຖິງເວລາສຸດທ້າຍ
ເມື່ອຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດຈະຖືກປະກາດແກ່ໂລກຂອງພວກເຮົາ.
ບັນດາເລື່ອງເຫຼົ່ານີ້ມີຄວາມສຳຄັນຢ່າງຫຼາຍທີ່ສຸດມາໄດ້ໃນວັນທຳມະເຫຼົ່ານີ້; ແຕ່ໃນຂະນະທີ່
“ຫຼາຍຄົນຈະໄດ້ຮັບການຊຳລະໃຫ້ບໍ່ລິສຸດ ແລະຖືກເຮັດໃຫ້ຂ້າວ ແລະຖືກທົດລອງ,”
“ຄົນອະທຳຈະກະທຳອະທຳຕໍ່ໄປ: ແລະບໍ່ມີຄົນອະທຳຄົນໃດຈະເຂົ້າໃຈ.” ນີ້ເປັນຄວາມຈິງແທ້ພຽງໃດ!
ບາບຄຶກການລະເມີດພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ;
ແລະບັນດາຜູ້ທີ່ບໍ່ຍອມຮັບແສງສະຫວ່າງກ່ຽວກັບພຣະບັນຍັດຂອງພຣະເຈົ້າ
ຈະບໍ່ເຂົ້າໃຈການປະກາດຂ່າວສານຂອງທຸດສະຫວັນອົງທຳອິດ, ອົງທີສອງ, ແລະອົງທີສາມ.
ພຣະທຳດານເືອນໄດ້ຖືກເປີດຜະນຶກໃນພຣະນິມິດທຶປະທານແກ່ໂຢຮັນ,
ແລະນຳພາພວກເຮົາໄປຂ້າງໜ້າຈົນເຖິງສາກເຫດການສຸດທ້າຍແຫ່ງປະຫວັດສາດຂອງໂລກນີ້.

“ພວກພົນອົງຂອງເຮົາຈະຈົດຈຳໄວ້ໃນໃຈຫມີວ່າ
ເຮົາກຳລັງດຳລົງຊີວິດຢູ່ທຳມະກາງອັນຕະລາຍແຫ່ງວັນສຸດທ້າຍ?
ຈົ່ງອ່ານພຣະທຳພຣະນິມິດໂດຍເຊື່ອມໂຍງກັບພຣະທຳດານເືອນ. ຈົ່ງສອນສົ່ງເຫຼົ່ານີ້.” Testimonies to
Ministers, 112–115.